

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. 7. 2020

takto:

I. Odvolání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] narozeného [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 15. 11. 2019 č. j. 7 T 59/2017-683 **se podle § 256 trestního řádu zamítá.**

II. K odvolání státního zástupce **Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech se podle § 258 odst. 1 písm. b), c), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 15. 11. 2019 č. j. 7 T 59/2017-683 ve zprošťující části (bod II.) a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc v rozsahu zrušení vrací soudu prvního stupně.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem shora označeným soud prvního stupně rozhodl tak, že **pod bodem I. obžalovaného** [REDAKCE] [REDAKCE] **uznal vinným**, že jako jediný jednatel společnosti [REDAKCE] s.r.o., IČ: [REDAKCE], se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE], v [REDAKCE] [REDAKCE] nejméně v době od 11.8.2015 do 30.11.2015 v úmyslu získat majetkový prospěch, v rámci plnění Factoringové smlouvy – rámcové smlouvy o úplatném postupování pohledávek, kterou uzavřel dne [REDAKCE] v [REDAKCE] [REDAKCE] jménem spol. [REDAKCE], s.r.o., jako klient, se společností [REDAKCE] [REDAKCE] a.s., IČ: [REDAKCE] se sídlem [REDAKCE] [REDAKCE] [REDAKCE] (dále rovněž jen „factoringová společnost“), jejímž předmětem byl factoring – opakované a úplatné postupování pohledávek společnosti [REDAKCE], s.r.o., za jejími dlužníky, které vznikly na základě řádných dodávek zboží nebo služeb, dosáhl plnění od factoringové společnosti tak, že jí předkládal fiktivní faktury a oznámení o postoupení pohledávek, v nichž byl nadsazen skutečný rozsah provedených činností a tím předstíral, že částky pohledávek postoupených factoringové společnosti jsou vyšší, než odpovídalo skutečnému rozsahu provedených přepravních služeb prováděných na základě jednorázových objednávek, když na základě rámcové smlouvy o přepravě, kterou uzavřel v [REDAKCE] [REDAKCE] dne [REDAKCE] jménem spol. [REDAKCE], s.r.o., jako dopravce se společností [REDAKCE], spol. s r.o., IČ: [REDAKCE] jejímž předmětem byl závazek dopravce provádět za úplatu přepravu věcí, takto předložil factoringové společnosti:

- 1) fakturu č. [REDAKCE] ze dne 11.8.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDAKCE] [REDAKCE], s.r.o., na částku 51.431,- Kč vůči odběrateli spol. [REDAKCE], spol. s r.o.,

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

- na jejímž základě následně dne 11.8.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 36.001,- Kč,
- 2) fakturu č. [REDACTED] ze dne 17.8.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 119.274,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 17.8.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 83.491,80,- Kč,
 - 3) fakturu č. [REDACTED] ze dne 25.8.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 181.500,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 25.8.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 127.050,- Kč,
 - 4) fakturu č. [REDACTED] ze dne 1.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 25.000,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 1.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 17.500,- Kč,
 - 5) fakturu č. [REDACTED] ze dne 1.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 25.000,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 1.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 17.500,- Kč,
 - 6) fakturu č. [REDACTED] ze dne 4.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 14.344,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 4.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 10.040,80,- Kč,
 - 7) fakturu č. [REDACTED] ze dne 8.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 250.000,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 8.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 118.573,30 Kč a dne 9.9.2015 částku (zálohu) ve výši 56.426,70 Kč (tj. celkem 175.000,- Kč),
 - 8) fakturu č. [REDACTED] ze dne 17.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 193.573,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 17.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 135.501,10,- Kč,
 - 9) fakturu č. [REDACTED] ze dne 24.9.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 210.000,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 24.9.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 147.000,- Kč,
 - 10) fakturu č. [REDACTED] ze dne 5.10.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 200.000,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 5.10.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 140.000,- Kč,
 - 11) fakturu č. [REDACTED] ze dne 7.10.2015 vystavenou dodavatelem společností [REDACTED], s.r.o., na částku 76.736,80,- Kč vůči odběrateli spol. [REDACTED], spol. s r.o., na jejímž základě následně dne 7.10.2015 factoringová společnost vyplatila spol. [REDACTED], s.r.o., na její bankovní účet částku (zálohu) ve výši 53.715,76,- Kč,

tedy poškozené factoringové společnosti záměrně předložil faktury na celkovou částku 1.346.858,80 Kč, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že v uvedeném období nevykonal přepravní činnosti odpovídající této částce, když poškozená factoringová společnost [REDACTED] [REDACTED] a.s., IČ: [REDACTED] se sídlem [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] proplatila na účet společnosti [REDACTED] s.r.o. částku představující proplacené zálohy ve výši 942.801,16 Kč, přitom však obžalovaný uvedené faktury s doložkou o postoupení pohledávky společnosti [REDACTED] [REDACTED], spol. s r.o. nepředložil k proplacení a tudíž k jejich proplacení ve prospěch společnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] a.s. nikdy nedošlo a na místo toho společnosti [REDACTED]

██████████ spol. s r.o. předložil jiné interní doklady k proplacení skutečně provedených činností v částce 825 545,07 Kč, a to:

- 1) interní doklad s variabilním symbolem ██████████ ze dne 31.8.2015 vystavený dodavatelem společností ██████████, s.r.o., na částku 209.343,92,- Kč vůči odběrateli spol. ██████████, spol. s r.o., která mu byla dne 22.10.2015 vyplacena na účet společnosti ██████████, s.r.o., č. ██████████,
- 2) interní doklad s variabilním symbolem ██████████ ze dne 30.9.2015 vystavený dodavatelem společností ██████████, s.r.o., na částku 283.236,80,- Kč vůči odběrateli spol. ██████████, spol. s r.o., kterou požadoval proplatit na účet na účet společnosti ██████████, s.r.o., č. ██████████,
- 3) interní doklad s variabilním symbolem ██████████ ze dne 31.10.2015 vystavený dodavatelem společností ██████████, s.r.o., na částku 285.753,23,- Kč vůči odběrateli spol. ██████████, spol. s r.o., ve kterém požadoval zaslání uvedené částky v rozporu s factoringovou smlouvou na účet č. ██████████, společnosti ██████████ s.r.o.
- 4) interní doklad s variabilním symbolem ██████████ ze dne 30.11.2015 vystavený dodavatelem společností ██████████, s.r.o., na částku 47.211,13,- Kč vůči odběrateli spol. ██████████, spol. s r.o., ve kterém požadoval zaslání uvedené částky v rozporu s factoringovou smlouvou na účet č. ██████████ společnosti ██████████ s.r.o.,

svým jednáním tak obžalovaný ██████████ způsobil poškození společnosti ██████████ a.s., IČ: ██████████ se sídlem ██████████ škodu na majetku ve výši 942.801,16 Kč, přičemž této společnosti mohla být způsobena škoda vyšší, pokud by nebylo ze strany poškozené společnosti zastaveno proplacení celé obžalovaným fakturované částky, a to ve výši 1.346.858,80 Kč.

2. Toto jednání obžalovaného ██████████ ██████████ okresní soud právně kvalifikoval jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Za to byl jmenovanému obžalovanému uložen podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon mu byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání dvou roků. Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena povinnost během zkušební doby podle svých sil uhradit škodu, kterou trestným činem způsobil.
3. Výrokem **pod bodem II. byl obžalovaný** ██████████ ██████████ podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech ze dne 31. 5. 2017, č.j. 4 ZT 38/2016-48, která mu kladla za vinu, že jako zaměstnanec společnosti ██████████, spol. s r.o., IČ: ██████████ v pracovní pozici vedoucí depa ██████████ ██████████ písemně a následně při telefonických hovorech se zaměstnanci factoringové společnosti potvrzoval převzetí potvrzení o postoupení pohledávek, včetně příslibu, že pohledávky budou vyplaceny na účet factoringové společnosti, i když si s ohledem na své pracovní zařazení byl vědom toho, že fakturované částky neodpovídají skutečně odvedené práci pro společnost ██████████ ██████████ spol. s r.o., IČ: ██████████ a že v systému výplat faktur vystavených za vykonanou práci pro společnost ██████████, spol. s r.o., je uvedeno číslo účtu společnosti ██████████ s.r.o., IČ: ██████████ a později společností ██████████ s.r.o., IČ ██████████ čímž napomohl obviněnému ██████████ ██████████ k tomu, že mu factoringová společnost vyplatila jako úplatku za postoupení neexistujících pohledávek ve výši 942.801,16 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje Vendula Jurčová.

4. Tímto skutkem měl obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ spáchat pokračující zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Okresní soud v rámci svého zprošťujícího výroku ohledně obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ uzavřel, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.
5. Proti tomuto rozsudku podali **odvolání státní zástupce** Okresního státního zastupitelství v Karlových Varech a **obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ Státní zástupce** zaměřil podané odvolání v **nespěchu obžalovaného ■■■■■ ■■■■■** proti výroku pod bodem II., tedy výroku, kterým byl obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby. **Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■** směřoval podané odvolání proti všem výrokům napadeného rozsudku. Oba odvolatelé svá odvolání písemně zdůvodnili, obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ prostřednictvím své obhájky.
6. **Státní zástupce** v podaném odvolání odkázal na zprošťující výrok soudu prvního stupně (bod II.) a důvody vedoucí okresní soud ke zproštění obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ obžaloby. Státní zástupce s úvahami okresního soudu nesouhlasí a má za to, že na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu okresní soud dospěl ohledně viny obžalovaného ■■■■■ k nesprávným závěrům. Podle státního zástupce byla vina tohoto obžalovaného spolehlivě prokázána.
7. Státní zástupce nesouhlasí se závěrem okresního soudu, že nebylo vůbec prokázáno, že se stíhaný skutek stal. To, že obžalovaný ■■■■■ potvrzoval písemná oznámení o postoupení pohledávek za společnost ■■■■■ ■■■■■, spol. s r.o., vyplývá z listinných důkazů, které byly shromážděny již v přípravném řízení. V trestním spisu jsou založeny (pod č.l. 30, 33, 36, 39,42,45,48, 51, 54, 57, 60) kopie oznámení o postoupení pohledávek včetně doložky potvrzení o převzetí, kterou za společnost ■■■■■ (dlužníka) podepsal právě obžalovaný ■■■■■ jako vedoucí depa. Sám obžalovaný ■■■■■ pravost těchto listin nijak nezpochybil a při svém vyjádření v hlavním líčení dne 23.4.2019 uvedl, že tyto listiny pro spoluobžalovaného potvrzoval.
8. Na základě provedených důkazů lze dle státního zástupce učinit odůvodněný závěr, že výše zmíněné listiny (oznámení o postoupení pohledávek) obsahují nepravdivé údaje. Spoluobžalovaný ■■■■■ tyto listiny přikládal k fiktivním fakturám, které následně předkládal k profinancování v rámci faktoringu poškozené společnosti. Jak bylo přitom prokázáno, obžalovaný ■■■■■ v těchto fakturách fakturoval vůči společnosti ■■■■■ služby, které ve skutečnosti neprovedl, tudíž mu (resp. jeho společnosti) nevznikl nárok na jejich proplacení. Obžalovaný ■■■■■ přitom tyto faktury ani společnosti ■■■■■ k proplacení nepředložil a na místo toho jí zasílal řádná vyúčtování skutečně provedených služeb. Předmětné fiktivní faktury tak sloužily výhradně k tomu, aby byly poškozené společnosti doloženy postupované pohledávky, které ve skutečnosti neexistovaly. Obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ přitom na oznámeních o postoupení pohledávek opakovaně potvrzoval za společnost ■■■■■, že tato společnost tyto pohledávky uhradí poškozené společnosti a jejich postoupení nebrání žádné překážky. Ze samotného textu oznámení je přitom patrné, že kopie oznámení je určena pro poškozenou společnost, která pak na základě těchto podkladů prováděla úhradu postoupených (ve skutečnosti fiktivních) pohledávek.
9. Z provedeného dokazování přitom vyplývá, že jednání obžalovaného ■■■■■ se neomezovalo pouze na písemné potvrzování výše uvedených dokladů. Bylo prokázáno, že obžalovaný ■■■■■ opakovaně telefonicky jednal s pracovníky poškozené společnosti, kterým potvrzoval skutečnosti uváděné v písemných oznámeních (což vyplývá z výpovědi svědků ■■■■■ ■■■■■ a ■■■■■ ■■■■■).

10. Státní zástupce proto má za to, že obžalovaný [REDACTED] jako vedoucí depa a dispečer společnosti [REDACTED] znal skutečný rozsah služeb, které společnost obžalovaného [REDACTED] v jednotlivých obdobích skutečně provedla a které tak mohla jeho společnosti fakturovat. Jak bylo totiž zjištěno mj. z výpovědi svědka [REDACTED] [REDACTED] veškerá přepravní činnost byla evidována přímo v informačním systému společnosti [REDACTED] [REDACTED], obžalovaný [REDACTED] tudíž nemohl fakturovat jiné sumy, než jaké vyplývaly z tohoto systému. Obžalovaný [REDACTED] s ohledem na svou pracovní pozici znal způsob, jakým dochází k vyúčtování odvedených služeb, a rovněž věděl, že vyúčtování se provádí za celý kalendářní měsíc, přesto potvrzoval existenci více pohledávek během jediného kalendářního měsíce.
11. Pro závěr, že sám obžalovaný [REDACTED] věděl, že potvrzuje fiktivní pohledávky, které nebudou uhrazeny, svědčí i to, že sice sám potvrdil za společnost převzetí oznámení o postoupení pohledávky a zavázal se, že pohledávka bude uhrazena poškozené společnosti, ale již neučinil žádná opatření, aby k takové úhradě mohlo dojít (tj. zejména nepředal informaci o postoupení pohledávky zaměstnanci odpovědnému za proplácení faktur). Z výpovědi vyslechnutých zaměstnanců společnosti [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] vyplývá, že nebyli informováni o existenci faktoringového vztahu mezi poškozenou společností a společností obžalovaného [REDACTED] a tudíž platby za reálně provedené služby byly vypláceny na účet společnosti obžalovaného [REDACTED].
12. Pokud jde o posouzení subjektivní stránky jednání obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] okresní soud dospěl k závěru, že jeho jednání vykazuje znaky lehkomyšlnosti a vědomé nedbalosti. Podle názoru státního zástupce však dokazováním zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že se obžalovaný [REDACTED] zcela vědomě a soustavně trestné činnosti obžalovaného [REDACTED] účastnil. Ze strany obžalovaného [REDACTED] se evidentně nejednalo o ojedinelé pochybení. Rovněž nebylo jakkoli zjištěno, že by se sám obžalovaný [REDACTED] stal obětí manipulace ze strany obžalovaného [REDACTED]. Přestože nebylo prokázáno, že by obžalovaný [REDACTED] získal stíhaným jednáním majetkový prospěch, nelze škodlivost a závažnost jím poskytnuté pomoci podceňovat či zlehčovat. Je totiž zřejmé, že bez součinnosti obžalovaného [REDACTED] by se obžalovaný [REDACTED] nemohl podvodného jednání vůči poškozené společnosti dopustit, neboť poškozená společnost před proplácením plnění v rámci faktoringu požadovala písemné potvrzení odběratele - dlužníka o tom, že postoupenou pohledávku uhradí.
13. Státní zástupce připomněl, že ke vzniku trestní odpovědnosti pomocníka není vyžadováno, aby pomocník znal veškeré detaily trestné činnosti pachatele (což v praxi není zpravidla ani možné). Z vyjádření obžalovaného [REDACTED] v hlavním líčení přitom vyplývá, že mu byl v obecné rovině znám princip faktoringového vztahu mezi společností obžalovaného [REDACTED] a poškozenou společností. Pokud tak obžalovaný [REDACTED] opakovaně potvrzoval oznámení, ve kterých byly uváděny pohledávky, které neodpovídaly skutečnému rozsahu provedených služeb, pak podle státního zástupce zcela vědomě a úmyslně napomáhal tomu, že poškozená společnost byla uváděna spoluobžalovaným [REDACTED] v omyl a byla jí působena škoda proplácením úplaty za postoupení neexistujících pohledávek.
14. S ohledem na výše uvedené státní zástupce navrhl, aby Krajský soud v Plzni napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu v části týkající se obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] (tj. ve zprošťující části) zrušil a podle § 259 odst. 1 věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
15. **Obžalovaný [REDACTED] [REDACTED]** prostřednictvím své obhájkyne uvedl, že prvního stupně nesprávně věc zhodnotil, protože nepostupoval ve smyslu zásady „ultima ratio“, která je vyjádřena v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Podstatou této zásady, která je reflexí demokratického právního státu, je to, že trestní právo, resp. jeho prostředky nastupují až

v situaci, kdy ochrana právem chráněných zájmů dle předpisů z jiných odvětví není možná. Jde vlastně o jednu ze složek principu přiměřenosti práva. Soud měl tedy danou věc posoudit jako spor občanskoprávní, který vůbec nespadá do kompetence trestního soudnictví. Obviněný přitom odkazuje i na judikaturu Ústavního soudu ČR, zejména na judikáty sp. zn. IV. ÚS 227/05 a IV. ÚS 469/04. Ústavní soud se zde obsáhle zabývá citovaným principem z hlediska ústavního práva. V případech, které mají svůj soukromoprávní základ, je nutné nejprve využít prostředky soukromoprávní (civilní spor před obecnými soudy nebo před rozhodci). Zmínil dále v této souvislosti věci Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 227/05, IV. ÚS 469/04 s tím, že na základě recentní judikatury Ústavního soudu je zřejmé, že argumentace obviněného má v této judikatuře oporu a současně jde o judikaturu aktuální a plně přílehavou.

16. Obžalovaný ██████████ má dále za to, že soud prvního stupně zohlednil pouze důkazy svědčící v jeho neprospěch, leč nevyvořil se s důkazy v jeho prospěch. Svědkyně ██████████ v rámci svého výslechu v hlavním líčení dne 29. ledna 2019 uvedla (str. 6 protokolu) toto: „*Ne my jsme nevystavovali fakturu na 800 tisíc, to bylo takhle – ██████████ mluvil s paní ██████████ že by potřeboval, když bychom dostali franšizu a to depo, takže jestli by to šlo nějak profinancovat. On napsal nějakou žádost pro paní ██████████ přes paní ██████████ na 700 tisíc. Myslím, že to byla jako půjčka od ██████████ na 700 tisíc*“. Soud prvního stupně se nevyvořil ani s tvrzením obžalovaného, že částka 700 tisíc byla fakturována toliko ve formě zálohové faktury. Záloha pak mohla být nejen nižší, leč i vyšší než skutečně provedený dopravní výkon (str. 6 rozsudku shora).
17. Na základě všech výše uvedených skutečností obžalovaný ██████████ navrhl, aby Krajský soud v Plzni rozsudek okresního soudu zrušil a obžaloby ho zcela zprostil.
18. V rámci možnosti vyjádřit se vzájemně k podaným odvoláním **státní zástupce** odkázal na své stanovisko, které je patrné z jím podaného odvolání, **obhájkyňe** obžalovaného ██████████ (oba obžalovaní se k veřejnému zasedání nedostavili a krajský soud jednal v jejich nepřítomnosti) navrhla zamítnout odvolání státního zástupce směřující proti zprošťujícímu výroku.
19. **Krajský soud v Plzni** přezkoumal z podnětu podaných odvolání, vědom si jejich zaměření, postupem podle § 254 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků, proti nimž odvolatelé brojili. Přezkoumal zároveň řízení, které jím předcházelo. Z podnětu odvolání obžalovaného ██████████ přezkoumával napadený rozsudek ve všech výrocích jeho se týkajících (bod I.), z podnětu odvolání státního zástupce přezkoumával zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího výroku (bod II.). K vadám, které nebyly odvolateli vytýkány, krajský soud přihlížel, jen pokud měly vliv na správnost výroků odvoláními napadených. Krajský soud poté dospěl k následujícím závěrům.
20. Krajský soud v Plzni v rámci své přezkumné povinnosti zjistil, že soud prvního stupně se při projednání této trestní věci nedopustil podstatných vad řízení předpokládaných ustanovením § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, pro které by bylo nutno napadený rozsudek rušit. Takové vady ostatně odvolatelé ani nenamítali. Pokud jde o skutek kladený za vinu obžalovanému ██████████ má krajský soud za to, že dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností, tedy tak, jak stanoví § 2 odst. 5 trestního řádu. Důkazy ve vztahu k tomuto obžalovanému pak byly hodnoceny jednotlivě, v souhrnu a na základě vnitřního přesvědčení soudu prvního stupně, tedy v intencích ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. S odkazem na obsah odůvodnění odvolání obžalovaného ██████████ lze konstatovat, že ten nevytýkal soudu prvního stupně nesprávnost skutkových zjištění či užití právní kvalifikace. Jeho zásadní námitkou bylo, že nalézací soud nepostupoval ve smyslu zásady „*ultima ratio*“, která je vyjádřena v ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Lze jen podotknout, že obžalovaný ██████████ mohl jen těžko sporovat skutková zjištění soudu prvního stupně, protože obsah jeho výpovědi a dalších provedených důkazů v této věci nedovolují učinit jiný závěr než ten, který byl promítnut do skutkové věty napadeného rozsudku pod bodem I.

21. Obžalovaný ██████████ vyzdvihl, že v případech, které mají svůj soukromoprávní základ, je nutné nejprve využít prostředky soukromoprávní, tedy civilní spor před obecními soudy nebo před rozhodci. V souvislosti s tím připomněl i rozhodování Ústavního soudu v obdobných případech. Další zásadní námitkou bylo, že soud prvního stupně zohlednil pouze důkazy v neprospěch obžalovaného a nevypořádal se s důkazy v jeho prospěch.
22. Krajský soud má oproti tomuto obžalovanému za to, že okresní soud se vyrovnal s hodnocením provedených důkazů tak, jak mu ukládá již zmíněné ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Z jeho postupu nevyplývá, že by některé z důkazů upřednostnil před důkazy jinými, resp. zohlednil pouze důkazy svědčící v neprospěch obžalovaného ██████████. Zároveň z příléhavého a přesvědčivého zdůvodnění otázky viny tohoto obžalovaného soudem prvního stupně vyplývá, že ten se vypořádal i s obhajobou uplatněnou obžalovaným v této věci. Úvahy okresního soudu v tomto směru vedené neodporují pravidlům formální logiky a krajský soud může na příslušné pasáže napadeného rozsudku jen odkázat, protože jinak by musel opakovat pouze argumentaci v něm uvedenou. Rozhodnutí okresního soudu pod bodem I. výroku koresponduje ustanovení § 125 odst. 1 trestního řádu. Za této situace je možno jen připomenout ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, pokud znovu či nově dokazování neprovádí. Taková situace však v dané věci nenastala, ostatně strany doplnění důkazního řízení v dané věci ani nenavrhovaly.
23. K obžalovaným ██████████ namítanému neuplatnění zásady subsidiarity trestní represe (*ultima ratio*) ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku je pak možno uvést následující. Je třeba připomenout, že zásada subsidiarity trestní represe jako jedna ze základních zásad trestního práva vyžaduje, aby stát uplatňoval prostředky trestního práva zdrženlivě především tam, kde jiné právní prostředky selhávají nebo nejsou efektivní. Zmínit je však nutno zároveň i legitimitu trestněprávních zásahů jako výlučné nutnosti ochrany právních hodnot před činy zvláště škodlivými pro společnost, protože neexistuje jiné řešení než právě trestněprávní. V souvislosti s tímto připomenutím je pak nutno zvažovat i interpretační význam zmíněné zásady, protože znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Taková situace nastala právě v posuzovaném případě ohledně obžalovaného ██████████. Krajský soud odmítá mínění tohoto obžalovaného, že podvodné jednání vůči třetímu subjektu směřující k neoprávněnému získání finančních prostředků za využití další osoby k takovému účelu (dále viz níže), by bylo možno co do rozsahu takového jednání i výše způsobené škody považovat za jednání méně společensky škodlivé a lze tak vystačit pouze s prostředky soukromoprávního charakteru. Krajskému soudu jsou známa rozhodnutí Ústavního soudu zmiňovaná obžalovaným v podaném odvolání. V souvislosti s tím je však nutno poukázat i na rozhodnutí sp. zn. ÚS 136/2003-n, kde se mimo jiné stanoví, že pravidla liberálního demokratického právního státu vyžadují, aby vina pachatele byla autoritativně konstatována jen ohledně takového jednání, o němž mohl pachatel v době, kdy se ho dopouštěl, důvodně předpokládat, že jde o jednání trestné, a to s ohledem na obsah tehdy účinného trestního zákona, nebo tam, kde je to třeba s ohledem na ustálenou i obecně dostupnou judikaturu obecných soudů. Takový závěr plně koresponduje i s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. I z hlediska celospolečenského významu, tedy z hlediska ochrany základních společenských hodnot, pak není důvodu postupovat v této věci ohledně obžalovaného ██████████ ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Nejde ani o případ, kdy by se standardní civilní vztahy jednoho z jejich účastníků řešily prostředky trestního práva. Z důvodů výše zmíněných a s odkazem na úvahy soudu prvního stupně tedy i krajský soud uzavřel, že jednání obžalovaného popsané pod bodem I. napadeného rozsudku je jednáním, které vykazuje znaky stíhaného zločinu (dílem ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku). V podrobnostech je pak možno odkázat na rozhodnutí okresního soudu.
24. Pokud jde o trest, který byl obžalovanému ██████████ za dané situace uložen, tedy trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby (v rozmezí dva roky až osm let), navíc podmíněně odložený na kratší zkušební dobu, s uložením povinnosti dle § 82 odst. 2 trestního zákoníku během zkušební doby podle svých sil uhradit škodu, kterou trestným činem způsobil, ten

v žádném případě nelze vnímat jako trest nepřiměřený dle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, tedy pro obžalovaného [REDAKCE] trest nepřiměřeně přísný. Okresní soud v něm zohlednil veškerá zákonná hlediska včetně způsobeného následku, možnosti nápravy tohoto obžalovaného, jeho dosavadní bezúhonnosti i toho, jaká doba již uplynula od jím spáchané trestné činnosti.

25. Za dané situace tedy krajský soud považoval odvolání obžalovaného za nedůvodné a zamítl je postupem podle § 256 trestního řádu.
26. V případě obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] dospěl krajský soud k závěru, že soud prvního stupně se dosud nevyrovnal se všemi momenty podstatnými pro rozhodnutí o podané obžalobě a zároveň bude nutno ve věci doplnit dokazování. Odvolací soud se v podstatě ztotožnil se všemi argumenty uplatněnými státním zástupcem v podaném odvolání. Tím prvním je jeho nesouhlas se závěrem okresního soudu, že nebylo prokázáno, že se stíhaný skutek stal. Pokud porovnáme znění skutkové věty zprošťujícího výroku soudu prvního stupně s obsahem provedeného dokazování a zejména pak i obsahem výpovědi obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] lze uzavřít, že skutečnosti ve skutkové větě popisované mají odraz v provedených důkazech. Pokud soud prvního stupně obžalovaného obžaloby zprostil z důvodů, které promítl do svého rozhodnutí, nepostupoval v souladu se zákonem co do užití zprošťujícího důvodu. Jím za dané situace mělo být ustanovení § 226 písm. b) trestního řádu, protože ani sám obžalovaný nerozporoval skutečnosti ve skutkové větě popisované, namítal pouze nenaplnění subjektivní stránky svého jednání.
27. Soud prvního stupně opřel své rozhodnutí, tedy zprošťující výrok pod bodem II., právě o pochybnosti ohledně naplnění subjektivní stránky jednání obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE]. Vycházel z toho, že ten svou vinu popírá, byť nijak nezpochybňuje, že obžalovanému podepisoval potvrzení, o kterých věděl, že jsou zasílána faktoringové společnosti. Tvrdil, že měl za to, že vše potvrzuje pravdivě a sám nerozumí tomu, zda došlo k chybě či byl nějak využit. Tato jeho obhajoba se odvolacímu soudu jeví za dané situace jako nepřesvědčivá a stejně nepřesvědčivé jsou i dosud učiněné závěry soudu prvního stupně. Okresní soud totiž uzavírá, že má pochybnosti o tom, zda obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] si byl vědom následků svého jednání, tedy že se škodlivými následkem počítal nebo spoléhal na to, že škodlivý následek nenastane (a to i v případě absence tzv. přiměřených důvodů). Pro závěr o vině obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE] by podle okresního soudu muselo být prokázáno, že v době, kdy potvrzoval spoluobžalovanému „oznámení o převzetí“, počítal s tím, jaký následek nastane, tedy že faktoringová společnost peníze nedostane zpět. To podle názoru okresního soudu nebylo prokázáno, tedy ani to, že by tento obžalovaný jednal lhostejně či se srozuměním, že škodlivý následek nastane.
28. Okresní soud připomíná, že v řízení se nepodařilo nijak prokázat výpovědi obžalovaného [REDAKCE] či některého ze svědků, zda mezi oběma obžalovanými existovala nějaká konkrétní dohoda, například i konkludentní, z níž by vyplynulo, že obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] byl seznámen s tím, jaké kroky činí spoluobžalovaný, a věděl o následku, který svým jednáním způsobí na majetku jiného. Takové skutečnosti však vyvěrají z výpovědi svědka [REDAKCE] dále i [REDAKCE] a ostatně pak i z písemného vyjádření JUDr. [REDAKCE] který v jeho závěru dokonce nabízí spolupráci v tom směru, že pokud by bylo zapotřebí cokoliv blíže objasnit, je k tomu připraven. Podle názoru odvolacího soudu s ohledem na skutečnosti uvedené v tomto písemném vyjádření měl být JUDr. [REDAKCE] ve věci vyslechnut jako svědek po řádném poučení. Skutečnostmi vyplývajícími z výpovědi svědků [REDAKCE] [REDAKCE] potažmo z písemného vyjádření JUDr. [REDAKCE] (včetně skutečností zjištěných případně z jeho svědecké výpovědi) se okresní soud dosud nezabýval a nepromítl je ve vzájemných souvislostech do obsahu dalších provedených důkazů a jejich hodnocení, včetně obhajoby obžalovaného [REDAKCE] [REDAKCE]. V rozporu s pravidly formální logiky se odvolacímu soudu jeví, aby někdo jako pracovník, který by měl mít přehled o provedených službách, potvrzoval skutečnosti, o kterých neví, zda jsou či nejsou pravdivé, stejně tak postupoval při telefonických hovorech s osobami, které se snaží zjistit stejné skutečnosti, a takto jednal v zájmu osoby, o níž tvrdí, že k ní bližší vztah nemá. Ve světle shora popsaného lze pak

jen těžko považovat za náhodu, že poté, co obžalovaný ■■■■■ ukončil své působení ve firmě ■■■■■, spol. s r.o., nastupuje krátce poté do společnosti spoluobžalovaného ■■■■■ o níž obžalovaný ■■■■■ odmítl sdělit jakékoliv další skutečnosti a která měla být jakousi nástupnickou společností poté, co se obžalovaný ■■■■■ měl zbavit společnosti ■■■■■ s.r.o. Vyhodnotit okresní soud musí i okolnosti týkající se schůzky v ■■■■■ kdy svědek ■■■■■ popsal, že s výjimkou obžalovaného ■■■■■ na ni nikoho nezval, ten se přesto dostavil nejen se svou matkou, ale právě i s obžalovaným ■■■■■ ■■■■■ který mu měl potvrzovat jím uváděné (obžalovaným ■■■■■ ■■■■■ skutečnosti, což pro svědka ■■■■■ bylo velmi neobvyklým. Svědek ■■■■■ zároveň uvedl, že při schůzce v ■■■■■ se angažoval právě svědek ■■■■■ ■■■■■ který se měl zaručovat za to, že fakturované služby (v rozporu se skutečností) budou v budoucnu skutečně odvedeny, což jen těžko mohl slíbovat za situace, pokud ke společnosti obžalovaného neměl mít žádný vztah. Bližší stanovisko je zapotřebí zaujmout i k tomu, jaké závěry vyvozuje okresní soud z listiny předložené svědkem ■■■■■ tedy o tom, že obžalovaný ■■■■■ ■■■■■ měl být na internetových stránkách společnosti obžalovaného ■■■■■ veden jako vedoucí dopravy (dokonce s uvedeným telefonním číslem).

29. Výše zmíněné momenty okresní soud dosud konkrétně nevyhodnotil a nezasadil je do kontextu dalších provedených důkazů. Za této situace vznikají o jeho postupu, tedy zproštění obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ důvodné pochybnosti. V tomto směru je tak rozhodnutí soudu prvního stupně zčásti nepřezkoumatelné, protože ten se nevyrovnal s rozsahem a obsahem provedeného dokazování. Zároveň je zřejmé, že za účelem řádného objasnění věci bude nutno dokazování doplnit o výslech svědka JUDr. ■■■■■ Soud prvního stupně samozřejmě provede i důkazy další, pokud vyvstane jejich potřeba. Vyrovná se i s námitkami uvedenými v odvolání státního zástupce, které mají reálný a logický základ. Teprve poté bude možno o věci ve vztahu k obžalovanému ■■■■■ ■■■■■ objektivně a spolehlivě rozhodnout, tedy o vině či nevině tohoto obžalovaného jedním kladeným mu za vinu. Přitom bude nutno věnovat patřičnou pozornost i vyhodnocení subjektivní stránky jeho jednání včetně toho, zda za dané situace tento obžalovaný mohl či nemohl být minimálně srozuměn s následkem, který jeho jednání, potažmo jednání spoluobžalovaného ■■■■■ ■■■■■ bude mít a mělo, včetně případného „srozumění“.
30. Soud prvního stupně tedy bude dále postupovat v intencích pokynů odvolacího soudu s odkazem na ustanovení § 264 odst. 1 trestního řádu. Po opětovném vyhodnocení provedeného dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu ve věci rozhodne a svůj postup zdůvodní tak, jak ukládá § 125 odst. 1 trestního řádu. Pozornost bude věnovat i konstrukci skutkové věty týkající se tohoto obžalovaného zejména ve vztahu k období, v němž se měl dopustit stíhaného jednání (v podané obžalobě navazuje na jednání a vymezení stíhaného období obžalovaného ■■■■■ ■■■■■).
31. Z důvodů shora popsaných tedy krajský soud obhledně obžalovaného ■■■■■ ■■■■■ napadený rozsudek ve zprošťující části zrušil a věc v rozsahu zrušení vrátil okresnímu soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti výroku pod bodem I. může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných

náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Plzeň 15. 7. 2020

Mgr. František Pokorný v. r.
předseda senátu